

Hod Boží velikonoční

„Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Aleluja.“

/Žalm 118, 28-29/

Skutky 10, 34-43

1. Korintským 15, 1-11

Jan 20, 11-18 Zjevení Marie Magdalské

Pán Ježíš třetího dne vstal z mrtvých! Je živý! Aleluja!

Svou víru v Ježíšovo vzkříšení opíráme o svědectví lidí, kteří žili před dvěma tisíci lety. Své prožitky a zkušenosti si nejprve vyprávěli. Později byly tyto zprávy sepsány do spisů, které dnes tvoří Nový zákon. Evangelia jednoznačně dosvědčují skutečnost Ježíšova vzkříšení. V podrobnostech, jak líčí velikonoční události, se však liší. Např. v našem dnešním evangeliu čteme, že Ježíš přikázal Marii, aby se jej nedotýkala, protože ještě nevstoupil k Otci. V Matoušově podání tento důvod nehraje žádnou roli. Ženy, které jdou od hrobu také potkávají vzkříšeného Ježíše, objímají jeho nohy a on jim v tom nijak nebrání (Mt 28, 1-15). Ani v počtu andělů u hrobu se evangelisté neshodují. Odlišností je v popisu velikonočního příběhu více. Je to dobře. Právě tyto odlišnosti ukazují, že svědkové velikonočních událostí prožili něco tak mimořádného, velikého, že každý z nich byl prožitkem Boží moci uchvácen a zasažen jinak. To se pak projevilo na jejich interpretaci událostí.

Víra ve vzkříšeného Pána se rodí především v setkání s ním.

Když Marie jde brzy ráno oplakávat svého Mistra, je hluboce sklíčená a myslí na toho, který zemřel. Andělé se Marie ptají, proč pláče. Měla by se radovat. Je k tomu důvod. Ale Marie o tom nic neví. Je zcela zaujata svou vlastní myšlenkou. Netouží po ničem jiném, než aby mohla být v blízkosti mrtvého těla Páně. Zatím Marie hleděla jen do hrobu. Pak se obrátila a spatřila Ježíše, ale nepoznala ho. Nevíme proč. Poznává ho teprve, když ji Ježíš osloví. Podle hlasu, podle intonace. Vždyť tak s ní Ježíš dříve mluvil. To oslovení jí připomíná dřívější dny. Ježíš jí nevysvětluje své vzkříšení, aby pochopila. Není to už potřeba. Stačí jen jméno, oslovení.

A tak je to i dnes. Evangelium není soubor důkazů. Skrze evangelium zaznívá Ježíšův hlas. Vzkříšený přichází a mluví i k nám. Je s námi a zná naše jména. U každého z nás volí jiný způsob oslovení.

V Janově evangeliu vzápětí Ježíš nedovoluje Marii, aby se ho dotkla. V řeckém originále tento příkaz zní spíše jako: „Nezadržuj mne!“ Ježíš tu není jen pro Marii. Musí se vrátit do nebeské sféry, aby lidé mohli dostat Ducha – Boží sílu, energii, která je spojuje s Bohem. Pozemského Ježíše mohlo zažít jen omezené množství lidí. Se vzkříšeným Ježíšem prostřednictvím Ducha mohou být spojeni miliony lidí.

Ježíš posílá Marii s radostným vzkazem k učedníkům, které nazývá svými bratry. Když byl Ježíš zrazen Jidášem a zatýkán vojáky, jeho nejbližší lidé – učedníci se rozutekli. Báli se o své životy. Mohli si nyní myslet, že je bude Ježíš pokládat za zrádce nebo alespoň zbabělce a slabochy, kteří ho v rozhodné chvíli opustili. Bude jim to vyčítat. Ale Ježíš nic takového nečiní. Nezlobí se na ně. Dobře jim rozumí. Do tmy jejich strachu a smutku jim prostřednictvím Marie posílá světlo vzkříšení.

Marie už nepláče. Nemyslí na mrtvé tělo. Její duši naplnila radost. Šla k učedníkům a řekla: „Viděla jsem Pána.“ Je to svědectví pro nás, kteří chceme slyšet. **Ježíš je živ! Aleluja!**

/Slovo na Hod Boží velikonoční 4. dubna 2021 Dana Kalivodová/